

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. H. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času bytem X,
zastoupený: Mgr. Tomáš Císař, advokát, se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 12.4.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2023 č.j. OAM-1/LE-BA02-HA15-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 12.4.2023 doručenou soudu osobně dne 13.4.2023, se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2023 č.j. OAM-1/LE-BA02-HA15-2023, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo rozhodnuto tak, že

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.

2. V **žalobě** žalobce uvedl, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu, že jím byla zkrácena jeho práva, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Nejprve poukázal na skutečnost, že žádal o udělení mezinárodní ochrany především proto, že má důvodné obavy o svůj život a zdraví, jelikož v případě jeho návratu do Vietnamu bude nepochybně vystaven pronásledování ze strany jeho věřitelů. V době pobytu ve Vietnamu si zapůjčil nemalý obnos peněžních prostředků od tzv. černých společností, jejichž činnost často zahrnuje lichvu a praktiky vymáhání pohledávek, jež jsou daleko za hranou zákona a zpravidla obnáší násilnou trestnou činnost. Je přesvědčen, že jeho věřitelé jakožto členové organizované zločinecké skupiny mají vazby na veřejnoprávní orgány a bezpečnostní sbory ve Vietnamu. Z tohoto důvodu je nanejvýš pravděpodobné, že v případě návratu do Vietnamu mu nebude ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů poskytnuta adekvátní ochrana před násilnými praktikami jeho věřitelů, přičemž v důsledku této skutečnosti bude bezprostředně vystaven ohrožení jeho zdraví či dokonce života. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že občané Vietnamu postižení lichvou se mohou obrátit na policii, aniž by sami čelili trestnímu stíhání či jiné újmě, které žalovaný opírá o informaci MZV ČR č.j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28.2.2022. Toto tvrzení není pravdivé, neboť je mezi obyvateli Vietnamu obecně známo, že černé společnosti jsou ve valné většině nějakým způsobem napojeny na veřejnoprávní orgány (a zejména pak policii), přičemž se vždy obratem dozvědí o tom, že jejich dlužník se domáhá pomoci, a následně se mstí. Obava žalobce z této pomsty mu pak bránila v tom, aby se na příslušné orgány obrátil, což je dle jeho názoru naprosto logické a nemůže mu to být dáváno k tíži.

Také žalobce odmítl, že ho k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly výhradně ekonomické důvody. Nepopřel, že si chce v České republice (dále jen **ČR**) najít zaměstnání, ze kterého by mu plynuly příjmy pro zlepšení jeho finanční situace, nicméně tento jeho zájem na vydělání peněžních prostředků není motivován pouhou vidinou zlepšení životní úrovně, nýbrž jednou z mála možností, jak se vyhnout závažné újmě na jeho zdraví či životě, která mu v důsledku nesplacení dluhů může být způsobena. Primární důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je tedy důvodná obava z pronásledování, které jednoznačně může vyústit v bezprostřední ohrožení jeho zdraví či života. Žalobce dodal, že se v dluhové pasti ocitl nezaviněně, protože v době, kdy si zapůjčil peněžní prostředky od černých společností, neměl nejmenší tušení, že jejich činnost je ilegální, a že se často jedná o lichvu s nevybíravým způsobem donucování ke splnění dluhu, a to navíc s úroky, které odporují dobrým mravům. Proto je toho názoru, že se správní orgán měl jeho žádostí zabývat důkladněji vzhledem k tomu, že mu hrozí závažná újma, aniž by této zavinil příčinu svým jednáním.

Žalobce se domnívá, že uvedl natolik závažné skutečnosti, které měly vést k udělení mezinárodní ochrany, pročez rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť ten nezohlednil a řádně neprošetřil situaci, v jaké se nachází, v důsledku čehož mu nebyla udělena mezinárodní ochrana. V návaznosti na to žalobci v případě návratu do země svého původu hrozí závažná újma jak na zdraví, tak na životě, což je v rozporu s § 12 zákona o azylu. K tomu žalobce dále dodal, že jestliže žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měl se důkladněji zabývat možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobce má za to, že by bylo zcela nehumánní nuceně ho navrátit do Vietnamu, zejména proto, že jeho přítelkyně, která žije v ČR, aktuálně čeká žalobcovo dítě. Také je přesvědčen, že zpretrhání rodinných vazeb v podobě jeho nuceného návratu do

Vietnamu představuje významný zásah do jeho soukromých a rodinných práv, jeho přítelkyně a v neposlední řadě jeho očekávaného dítěte. I s ohledem na nejlepší zájem dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte, který nelze v tomto případě ztrácet ze zřetele, je možné výše uvedené okolnosti považovat jako celek za důvod hodný zvláštního zřetele, jenž opodstatňuje udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Nad rámec uvedeného žalobce upozornil na to, že v jeho případě je přinejmenším dán důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V jeho případě jsou totiž dány důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Vietnamu, tak by mu hrozilo skutečné nebezpečí závažné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b), konkrétně kruté, nelidské a ponižující zacházení, přičemž v jeho situaci nepřichází efektivní využití ochrany ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů v úvahu. K tomu žalobce dodal, že původcem pronásledování nebo vážné újmy nemusí nutně být pouze veřejnoprávní orgány dané země, nýbrž i soukromé osoby, pokud stát nedokáže, není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Právě to je i jeho případ, protože vietnamské veřejnoprávní orgány vědomě přehlíží ilegální činnost černých společností, a nejsou tak ochotné poskytnout mu ochranu před pronásledováním a vážnou újmou. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že měl nejdříve využít všech zákonných prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Z usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17.1.2019 vyplývá, že po žadateli o mezinárodní ochranu nelze požadovat, aby vyčerpal prostředky ochrany země původu, jestliže lze mít za to, že jeho rezignace na využití ochrany této země se zakládá na opodstatněné nedůvěře vůči jejím veřejnoprávním orgánům. To je i případ žalobce, jehož nedůvěra ve vietnamské státní orgány je zcela opodstatněna obavami z jejich napojení na černé společnosti. Dle žalobce žalovaný neposoudil řádně možnost udělení doplňkové ochrany, přičemž odůvodnění jejího neudělení shledává zcela nedostatečným. Vzhledem k tomuto deficitu odůvodnění je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí a je po této stránce nepřezkoumatelné, proto závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28.3.2023 č.j. OAM-1/LE-BA02-HA15-2023** bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, se neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce dne 1.1.2023 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a dne 16.1.2023 poskytl údaje k podané žádosti a mimo jiné sdělil, že je bez náboženského vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany a ani nebyl politicky aktivní. Cestovní doklad nemá, zůstal v Rumunsku. Je svobodný a bezdětný. K průběhu cesty z vlasti do ČR uvedl, že dne 28.5.2019 odcestoval letecky za prací do Rumunska, kde pobýval a pracoval do listopadu 2020. Poté odjel v návěsu kamionu a následně pokračoval pěšky do ČR. Na základě readmisní dohody mezi ČR a Německem byl dne 23.12.2022 předán na území ČR. Kromě Rumunska v minulosti nepobýval v žádném jiném státě Evropské unie (dále jen **EU**). V předchozím období disponoval pracovním vízem v Rumunsku. V minulosti nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť má ve Vietnamu velký dluh. V ČR by chtěl zůstat, pracovat a vydělávat. Má zde rovněž těhotnou přítelkyni. Pohovor k uvedené žádosti byl s žalobcem proveden dne 7.2.2023. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že žil na venkově, zadlužil se, a proto dne 28.5.2019 odcestoval za prací do Rumunska. Při odjezdu z vlasti a při hraniční kontrole neměl žádné potíže. Při návratu do Vietnamu se obává „mafianů“, od kterých si

půjčil peníze a má u nich dluh. Konkrétně má obavy z toho, že pokud dluh nesplatí a vrátí se do Vietnamu, nedají mu pokoj, mohli by jej zbít a možná i zabít. Již mu vyhrožovali prostřednictvím sociální sítě Facebook. K průběhu cesty z Vietnamu do EU a následně do ČR uvedl, že v květnu 2019 odcestoval letecky s pracovním vízem do Rumunska, kde pracoval asi rok a poté odjel do ČR. Do EU přicestoval s platným cestovním dokladem a rumunským pracovním vízem. Vízum mu vyřizovala agentura, která mu zároveň zprostředkovala práci v Rumunsku. Jednalo se o agenturu z Hanoje, takže vízum bylo asi vydáno v Hanoji. Platnost víza byla na jeden rok. V Rumunsku pobýval přes rok. Co se týče jeho dalšího pobytového povolení v Rumunsku, bylo mu přislíbeno, že mu prodlouží vízum, ale kvůli nízké mzdě a neprodloužení víza z Rumunska odjel. V Rumunsku pobýval v obci „Pytec“ na ubytovně, která se nacházela hned vedle továrny, kde byl zaměstnán. S úřady v Rumunsku nebyl v kontaktu, jen pracoval, ale nedostával mzdu. V Rumunsku neměl žádné problémy. Cílovou destinací jeho cesty byla ČR. O udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal, jelikož zde chce zůstat, aby mohl vydělávat. Má zde přítelkyni, která je těhotná a nechce se vrátit do Vietnamu. V zemích EU nemá žádné rodinné příslušníky. Cítí se zdrav. Do Rumunska se vrátit nechce, v návratu tam mu nic nebrání. K dotazu, zda chce uvést nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán ve svém rozhodnutí zohlednit, sdělil, že by chtěl, aby mu byl udělen azyl a mohl tak zůstat v ČR.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť chce v ČR zůstat za účelem výdělků. Návrat do Vietnamu odmítá, protože má v ČR těhotnou přítelkyni a také se obává jednání svých věřitelů, u kterých se zadlužil. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022 a informace MZV ČR č. j. 103347/2023- MZV/LPTP ze dne 28.2.2023 k č. j. MV-17198-1/OAM 2023, půjčky, úvěry a lichva.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých, by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žádné takové potíže žalobce neuvedl. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť chce v ČR zůstat za účelem výdělků. Návrat do Vietnamu odmítá, protože má v ČR těhotnou přítelkyni a také se obává jednání věřitelů ve vlasti, u kterých se zadlužil. Žalovaný konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Ke svému příjezdu do ČR žalobce uvedl, že v roce 2019 vycestoval za prací do Rumunska a odtud pak asi po roce odjel do ČR. Dne 23.12.2022 byl na základě readmisní dohody mezi ČR a Německem předán Policii ČR. O mezinárodní ochranu požádal, protože chce v ČR zůstat za účelem výdělků. Kromě toho zde má i těhotnou přítelkyni. Dle správního orgánu tak uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce

se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR i nadále setrvat a tím si zde legalizovat svůj další pobyt. Skutečnost, že si žalobce správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle tohoto ustanovení. K podpoře svého rozhodnutí správní orgán odkázal i na citaci části rozsudku NSS č.j. 5 Azs 37/2003, ze dne 22.1.2004 a č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005. Žalovaný konstatoval, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Žalovaný dále uvedl, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení zákona azylu, neboť důvody azylově relevantní toto ustanovení vymezuje taxativně a rodinné důvody mezi nimi zahrnuty nejsou. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však potřeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), který je k úpravě pobytu cizinců na českém území primárně určen.

K pronásledování žalobce ze strany věřitelů žalovaný konstatoval, že tyto důvody nijak nesouvisí s důvody taxativně stanovenými ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů ve státě, jehož občanství žalobce má. Jejich důvodem je totiž, jak bylo výše popsáno, výhradně snaha věřitelů vymoci od žadatele dlužnou částku. Pro úplnost správní orgán doplnil, že dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování je zásadně veřejná moc, což v případě žadatele neplatí, jak již bylo výše objasněno. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani k takovému závěru však nelze v daném případě dospět. V případě žalobce totiž nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány jeho země původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou ochranu obrátil. Pokud by se tedy žalobce skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o sjednání nápravy. Správní orgán v této souvislosti odkázal na informaci MZV ČR informace MZV ČR č.j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28.2.2023 k č.j. MV-17198-1/OAM-2023, půjčky, úvěry a lichva. Z uvedené informace vyplývá, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Mezinárodní ochrana přitom může být žalobci poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby žalobce využil všech zákonných prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Žalobce se však na příslušné orgány domovské země s žádostí o pomoc ve věci svých věřitelů neobrátil. Tím, že tak doposud neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepraly. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Lze tedy konstatovat, že žalobce

nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí, a tedy plně nehájil svá práva především v domovském státě.

Žalobce rovněž sdělil, že z Vietnamu odjel za prací do Rumunska, ale protože zde dostával nízkou, případně žádnou mzdu, odcestoval do ČR, kde chce zůstat, pracovat a vydělávat. V této souvislosti žalovaný odkázal rozsudek NSS č.j. 5 Azs 25/2003-94 ze dne 14.1.2004. Jak bylo uvedeno již výše, žalobce svou vlast opustil z ekonomických důvodů. K tomuto žalovaný doplnil, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Ekonomické problémy v zemi žalobceva původu tak nelze bez dalších okolností považovat za důvodně taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních udělení azylu dle tohoto ustanovení. Žádné takové okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly. Žalovaný tak shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR a ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení, proto žalovaný konstatoval, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Žalovaný se v souvislosti s § 14 zákona o azylu zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu; je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou. Žalobce uvedl, že má v ČR těhotnou přítelkyni. Žalovaný konstatoval, že ani žalobcem tvrzenou existenci rodinných vazeb na území ČR nelze v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozsudku č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či v usnesení č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území shrnul, že jeho životní situaci nelze považovat za nikterak mimořádnou a z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Žalovaný shrnul, že humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců. Dále konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žalobci po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Znění

tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu “nelidské nebo ponižující zacházení či trest”, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za “ponižující” a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k němu za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán konstatoval, že žalobce neprokázal, že by neudělením jemu doplňkové ochrany porušila ČR své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Správní orgán shrnul, že ani existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Jak zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS, například ve svých usneseních č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010 a č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 nebo v rozsudku č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Žalovaný tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 25.4.2023** mimo jiné uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a má za to, že přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. K obavě žalobce z kriminálního jednání věřitelů správní orgán konstatoval, že se jedná o hrozbu ze strany soukromých osob. Za této situace má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné vietnamské instituce. Pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc

poskytnout, tuto skutečnost by bylo možné považovat za azylově relevantní s odkazem na rozsudek NSS č.j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13.9.2004. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu pouze z ekonomických důvodů, na území ČR si chce vydělat finanční prostředky pro zlepšení jeho finanční situace. Dále žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22.1.2004 a 7 Azs 187/2004, ze dne 24.2.2005. Správní orgán zdůraznil, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli legalizací prostřednictvím správního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobila zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.3.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 25.4.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 28.3.2023 předáno osobně žalobci dne 25.4.2023.
6. **Ústního jednání konaného dne 19.10.2023** se žalobce nezúčastnil a *jeho zástupce* setrval na podané žalobě, na níž odkázal a závěrem obsáhle vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím zejména proto, že dle žalobce důvody pro neudělení azylu nejsou prokázány, neposkytují oporu pro výrok napadeného rozhodnutí a správní orgán by se měl touto konkrétní žádostí zabývat důkladněji například i v oblasti argumentační, měl by pořídit více podkladů ze země původu žalobce i týkajících se ilegální činnosti černých společností. Tzn., že by žalovaný měl zjistit, zda existuje či neexistuje nebo do jaké míry existuje či neexistuje, ono sepsání zločinu ať organizovaného či obecného s bezpečnostními složkami Vietnamu a pak teprve může rozhodnout o tom, zda je či není žádost žalobce důvodná. Do té doby se jedná pouze o spekulace a nepodložené dokumenty. Naproti tomu *zástupce žalovaného* závěrem uvedl, že argumentace závěrečného návrhu žalobce vybočuje z renomovaných informací, které si žalovaný za účelem posouzení azylového příběhu žalobce obstaral. Ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu soudního řízení kromě prostých tvrzení nepředložil žalobce žádný důkaz, který by obsah těchto informací jakoukoliv zpochybňoval. Touha žalobce, aby správní orgán obstaral takové podklady, které by jeho příběh podpořily, tak nemohla být naplněna, neboť situace v zemi jeho původu není taková, jak on tvrdí. Jinými slovy, pokud žalobce tvrdí, že mafie je, navzdory oficiálním zprávám o zemi původu, propojena s bezpečnostními složkami, bylo třeba to podpořit vlastními zprávami o zemi původu též z renomovaných zdrojů. Jen prostá tvrzení a nesouhlas tyto zdroje nahradit nemohou. V takovém postupu přitom žalobci nic nebránilo. S ohledem na to žalovaný žádal, aby byla žaloba zamítnuta.
7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen

správní orgán). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

8. Podle § 12 písm. a) a b) **zákona o azylu** azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Dle § 13 odst. 1 **zákona o azylu** rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
10. Podle § 14 **zákona o azylu** jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
11. Dle § 14a odst. 1 **zákona o azylu** „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
12. Podle § 14a odst. 2 **zákona o azylu** „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
13. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
14. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19.8.2005, č.j. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.

15. Následně se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky naplnění důvodů přiznání azylu dle § 12 zákona o azylu a souhlasí s argumentací žalovaného uvedenou na straně 2-5 napadeného rozhodnutí, neboť žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl nijak politicky aktivní. I samotná skutečnost, že žalobce výslovně potvrdil, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce vycestoval z Vietnamu na základě svého cestovního dokladu a sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR s tím, že má obavy z pronásledování ze strany věřitelů ve Vietnamu.
16. K tomu soud uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, ani žalobce ji neuvedl.
17. Z výpovědi žalobce a z žaloby nevyplynulo, že by se se svými problémy s věřiteli obrátil na příslušné státní orgány ve Vietnamu i přesto, že z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022 a informace MZV ČR č.j. 103347/2023- MZV/LPTP ze dne 28.2.2023 k č.j. MV-17198-1/OAM 2023, půjčky, úvěry a lichva, vyplývá, že státní orgány Vietnamu se snaží s černými společnostmi poskytující nezákonné úroky bojovat. Občané Vietnamu také mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Tím, že se žalobce na příslušné orgány v zemi původu neobrátil a současně ani neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely, není možné aplikovat § 12 zákona o azylu. V případě pronásledování žalobce ze strany věřitelů, tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu nedůvodné.
18. Soud připomíná, že tzv. humanitární azyl je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že *„správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“* Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že *„ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“*

19. V tomto smyslu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, z něhož plyne že „*V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).*“ Zdejší soud je tak oprávněn přezkoumat pouze to, zda žalovaný při posuzování možnosti udělit humanitární azyl postupoval v souladu se zákonem. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí tak soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Touto otázkou se žalovaný zaobíral velice zevrubně na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení oné otázky, avšak po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Soud vzhledem k výše uvedenému neshledal námitku důvodnou, neboť žalovaný jasně a srozumitelně zdůvodnil, proč nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit.
20. V neposlední řadě zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, který konstatoval, že „*humanitární azyl je především určen osobám „těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory*“. Obvykle se tedy jedná o případy těžkých zdravotních obtíží. Žalobce však uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby. Žalovaný se v souvislosti s posuzováním důvodů pro udělení humanitárního azylu zabýval vedle zdravotního stavu žalobce i jeho rodinnou, sociální i ekonomickou situací. Žalobce v ČR nemá žádné rodinné vazby, uvedl však, že by bylo zcela nehumánní nuceně jej navrátit do Vietnamu, zejména proto, že jeho přítelkyně, která žije v ČR, aktuálně čeká jeho dítě. Toto tvrzení však žalobce soudu nikterak nedoložil, ale nejedná se o situaci nikterak výjimečnou, která by zakládala azylový důvod. Příklad žalobce není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. V takovém případě je tak nutné žalobcovu situaci řešit primárně zákonem o pobytu cizinců. Soud tudíž shrnuje, že se nejedná v případě žalobce o důvod zvláštního zřetele hodný tak, jak je pro aplikaci § 14 zákona o azylu vyžadováno. Rovněž z výše uvedeného demonstrativního výčtu osob, pro které je azyl dle § 14 zákona o azylu koncipován, vyplývá, že se jedná o výrazněji silnější zásahy do sféry žadatele (především k nim dochází na území domovského státu, nikoliv na území, kde je o azyl žádáno).
21. Dle názoru soudu žalovaný opatřil potřebné podklady týkající se bezpečnostní situace ve Vietnamu, a tyto zařadil do správního spisu. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Postup žalovaného byl proto správný a námitka žalobce v tomto směru není důvodná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rozsáhle věnoval otázce udělení doplňkové ochrany, a to na straně 6-9. Své závěry žalovaný

dostatečně odůvodnil a soud má za to, že žalobce neprokázal, ani ve správním řízení nevyšlo najevo, že by mu hrozila vážná újma v případě jeho návratu do země původu (viz § 14a zákona o azylu). Proto má soud námitku žalobce týkající se posouzení o (ne)udělení doplňkové ochrany za nedůvodnou.

22. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ nebo na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003-46 „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. K legalizaci pobytu za účelem spolužití s osobou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu.“ Z citované judikatury je tak zřejmý záměr zákonodárce poskytnout azyl jen těm žadatelům, pro něž je zákon koncipován, nikoliv osobám, které ho volí jako prostředek k získání pobytového oprávnění v ČR místo správného postupu v souladu se zákonem o pobytu cizinců.
23. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud plně ztotožnil.
24. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí také není v rozporu s § 12, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem. Ani po závěrečném návrhu zástupce žalobce při ústním jednání nedošlo k žádné změně v názoru soudu.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 19. října 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně